

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennytte forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Appel til Vocalernes Dom

eller:

Klage af Bogstavet Q over Bogstavet R

En orthographisk Nets sag,

Efter Lucians Maade.

Udgivet som

et Indbundelseskrift

til

den aarlige Examen i Odense Kathedralstole,

af

P. Bergenthaler,

adjunct.

Odense 1814.

Trykt hos S. Hempel,

Gier af Gyens Stifts Adressekonto og Bogtrykkerie.

Da det græske Σ ved mange Leiligheder voldsomt bes
handledes af T., ansaae Lucian, en græs Skribent
af andet Aarhundrede, det ikke under sin Værdighed
at ile den Betrængte til Hjelp. Hos os angribes Bogs
stavet Q nuomstunder saa sjældnigt af Bogstavet R, at
det næsten bogstaveligen bliver sandt: at Bogstavet ihjel-
slaer. Wel har Q, som jeg mørker, mange Venner
og Velyndere; men Venner og Velyndere (det er saas
ledes Brug) lade det hjelpe sig selv. Jeg troer derfor
at opfylde Fleres Ønsker, ligesom: jeg villigen følger mit
eget Hjertes Drift, ved at tale den Forurettedes Sag.
At jeg ikke kan holde Skribt med min store Forgjænger,
er tilgiveligt: maatte kun Afstanden ikke være alt for
paafaldende!

Sdet fjerde Aartusinde efter Bogstavernes første Debut paa Litteraturens Skueplads, omrent 370 Aar efter Bogtrykkerkunstens Opfindelse, i det 321de Aar esterat Gotfried Ghemen præntede den første Bog i Kjøbenhavn, den sidste Dag i Høstmåanden, sattes Retten i Alphabettia, i Anledning af en Besværing, som Bogstavet Q sorte over Bogstavet R, anlæggende formentlig udsovet Bold og Nan. Som Dommere sadde alle Vocalerne, U undtagen, der, ifølge hen Anklagedes Paastand, maatte vige sit Dommersæde. Og fremstod da Eitanten Bogstavet Q, understøttet af Bogstavet V, og holdt følgende Tale.

Da David havde begaet hin, af Skrivten for Alle noksom bekjendte, ugrundelige Handling mod Urias, freinstillede sig for ham Sandhedens djerve Talsmand Nathan, og, med et ved Magthaveres Vilkaarligsheder prisværdigt Mod, foreholdt ham hans Brøde i denne Lignelse: „Der var en rig og mægtig Mand, „som havde mange Hjørde af stort og smaa Qvæg. „Der levede samme steds en fattig Mand, som havde

„Kun et eneste Lam: dette aad af hans Bred, drak
„af hans Bræger, og hvilte i hens Skjød. Da fik
„den rige Mand et uformodentligt Besøg af en Ven.
„Hverken vilde han nu lade denne Ven gaae ubeværtet
„bort, ikke heller havde han Lust til at formindsk
„sin egen Nøgelsløk. Han tog da den fattige Mands
„eneste Lam og slagtede det“. Ved at høre Fortællingen om denne Ubaad, opblussede Davids Bred, og med ødel Barne udbrød han: Sandelig! den Mand er et Dødsens Barn, som dette harer gjort. (a)

Strenge Dommere, af Davids Forstand kan vi slutte, at han har forstået Neihans Lignelse, og af hans Retfærd bør vi slutte, at han vilde have tilkjendt sig selv, for samme Bred, samme Straf, hvordertil han demte en anden styldig. Men da jeg ikke har samme gode Tanker om min Contrapart, saa vil jeg ikke ubesvindigen indskyde mig under hans egen Dom, der, som jeg har Grand at troe, vilde blive heel partisk. Jeg harer derfor udvalgt Eder (b) der ligesom et Baand sammenknytte den hele Alphabetiske Nation, (c) Eder, der, saa at sige, ere de Taus genter, som hjelpe Consenanternes Strenge til at give Lyd, Eder, siger jeg, hvilke vi have at talke for vores Liv og Bevarelse, harer jeg valgt til mine Dommere, og fortroster jeg mig til, at Eders upariske Dom skal havde minne gamle Rettigheder, og opslive den mistrosstige Verden med det Haab, at Ret og Retfærd endnu ikke ganske er forsvundet fra den ulykkelige Klode.

At ovennærværende Lignelse fuldkommen passer til min Sag med Bogstavet K, behøver jeg ikke joist vidtløstigen at bevise for saa oplyste Dommere, fra hvilke, som fra en Kilde, al Videnskabelighed har

sit Udspring. Jeg har ten Bogstavet **V**, ligesom
hin Fattige sit eneste Lam. Denne trofaste Ven er
min eneste Sterte; han velede mig paa min Gang
gjennem Følstanter, Quarter, og andre Højer af hvil-
kenomhelst Format; tages han fra mig, da maa jeg
plat forsvinde af den literaire Verden. Hvillet tal-
rigt Folge har derimod ikke min Contrapart! Selv
I alle, retvise Dommere, bidrage til hans Under-
hold, ogsaa Eders Slægtninge, Diphthongerne, maa
staae paa Pinde for ham; ja, endogsaa Consonanterne
L, **N**, **R** har han underlagt sit Herredomme: Hvor
faa af Consonanterne have saa udstrakt Magt? Og
hvad behøver han da, at berøve mig min eneste Lils-
hænger **V**? Ligesom han ikke havde nok,

nisi Nilus in Hebrum

Confluat? et frondes Alpibus addat Athos (^d)

Hædde nogen anden Consonant, hvem jeg kunde
have formodet at være fjendtligindet imod mig, saa-
ledes gjort Indgreb i mine Mættigheder, da vilde jeg
mindre have studs over saadan Aldfærd; men det
harmer mig, at just min Frænde **R**, der, som bes-
tjendt, hører til den lingvodeniale Famille (^e) af
hvilkun jeg ogsaa har den Øre at være en Green,
skal begynde paa sligt Uoøsen. Dog saaledes stads-
tæster sig det gamle Ordsprog: Frænde er Frænde
varst; eller, som Digteren siger: (^f)

Eit Frænder troe, NATUREN DEM HAT GIVET
EN HELIG RET TIL AT FORBITRE FRÆNDER LIVET.

Men lad end vor Famillelighed være nok saa stor,
Folk, som tjende os rigtig, ved vel at gjøre For-
stjel paa os, og at vurdere vores Egenstæder og For-
tjenester. Om disse sidste skal nedenfor tales, men
paa de fine Nuancer i vort Wissen maa jeg her gjøre

de vise Dommere opmærksomme, i det jeg henholder mig til Qvintilians Dom:

K formant fauces media cum parte palati:

Q fit in appullu, cum stringimus ora palati.

Det skulde gaae mig mindre nær, saaledes at blive fortængt, dersom Menneskeslægten, til hvil Dølgsnings og Vels Befordring vi have helliget vor Tilværelse, kunne være ligegodt tjeut med os. Men naar jeg faaer gjort et kort Udkast af min Contrapartis Charakteer, vil man lettelig stjonne, at det er en Person, hvem man ikke bør give større Raasderum, end ham tilkommer. Man vil da, for strax at afmale ham med de rette Farver, ved en maades lig Opmærksomhed overbevise sig om, at han staer i Spidsen for alle Rjeltringer, at han altid er den første i Kroer og Ripper, (hvorfor han idelig stikker i Skyld) og at han siedse begynder Klammeri. Fra ham af skriver sig al Rjætteri. Krigen, dette Uhyre, Menneskeslægtens Forbandelse, og Brudtet har deres Udspring fra ham. Og alligevel har han tillige indført den ulyksalige Rjelenstab, som har forlaget vore over al Verden beromte Forsædres Mandhaftighed. Rjedsomhed kommer altid sammen med ham. Han veed herligt at indlede Kneb; og især er han først og sidst i Bevægelse, naar det kommer an paa at sætte Blit paa en ærlig Mands gode Navn og Rygte. Han bringer de ømme Modre Kummer i det han bringer de elskede Børn Righoste, Krampe o. s. v. Hos Stormænd skulde I see hans siedste Væsen, han begynder med at krumme sig og krybe, og ender med et ydmygt Buß. Jeg kunde vel udjøre dette Maleri videre, men det var kun at sige Eder, hvad I allerede vide.

Heraf vil man see min Vaastands Rigtighed, at denne ikke er en Person, hvem man maa give for megen Indpas, og at det maa være mig dobbelt harmeligt, at fortrænges af et saadant Væsen; saa at jeg med Løven hos Phædrus maa udbryde: (g)

Te, naturæ dedecus,

Quod ferre cogor, certe bis videor mori.

Denne Stolthed sollte ogsaa Jorden, som bluedes ved at blive et Offer for Phaetons Uduelighed, og dersor, glemmende sine Qualer, havde allene sin Hæder for Nine, i det den henbendte sig til Jupiter med denne Bon: (h)

Si placet hoc meruique, quid o tua fulmina cesant.

Summe Deum? liceat perituræ viribus ignis

Igne perire tuo, clademque autore levare.

Allerede for mangfoldige Aar siden mærkede jeg først denne min Frændes Vaatrængenhed. Paa en Reise omkring i Sjælland kom jeg en Aften til Byen Hellested (i). Da det var silde paa Astenen, og der ikke fandtes noget offentlig Herberge i Byen, gik jeg, som en videnskabelig Person, hen til Præsten Peder Syv, hvilken man anbefalede mig baade som en lerd Mand og som en gjestfri Vært. Ogsaa maatte jeg sande begge Dele. Han tog med gammeldags Trohjertighed mod mig, beværtede mig vel, og underholdt mig med mange lærde Samtaler om dansk Didsliteratur, saa at jeg, tryllet af Mandens behagelige Omgang, forblev der nogle Dage. Hvad Manden i sin Samtale omhyggelig havde forfulgt mig (kjoudt jeg stundom mærke ham et tvungent Smil af) opdagede jeg først, da han engang, i Samtalens Hede, viste mig nogle af sine egne lærde Arbeider. Jeg saae da, at min Frænde Z havde

her indsneget sig i alle mine Retsligheder. For ikke at lønne Mandens Gjæsfrihed med Utaknemslighed, dulgte jeg min Harme og holdt mine billige Bevredeselser tilbage.

Imidlertid trøstede jeg mig med, at dette Uvæsen ikke skulle gribte vidt om sig, og at Præstens Exempel gjennem Stoleholderen høist skulle virke paa Sognets Beboere. Ogsaa drog jeg friere Lande, da jeg paa min øvrige Reise ikke stodte paa flere saadanne Foragtere. Men ligesom en Gnist, længe stjult under Aften, avler den vældige Fldebrand, saaledes virkede i Stilhed det, som jeg troede, længe glemte Exempel, og truer nu mig Arme aldeles med Undergang. Kaaer nu saavidt i Overmod, at han vil have mig fortærkt overalt. Jeg vil ansøre nogle Beviser paa hans Ubillighed, og jeg tør haabe Samfølelse med min Lykke i ethvert medlidende Hjerte.

Det gik mig kun lidet nær, saalænge han lod det blive ved at sige Ukvemsord, og vilde tilegne sig Eren for de Dodeliges Kval og Kvide, thi dette stemmede ret godt med hans Charakteer; men nu vilde han og at Mennesket skulle takke ham for enhver Vederkvægelse. Om mig sagde han, at jeg ikke var bekvem til noget, og, vist er det, han rober mig, saavidt det staarer i hans Magt alle Besværeligheder og alle Bekvæmmeligheder, og vil udelukke mig fra al Samkvem. Skjondt han er Participant i alle Skove, nægter han dog mig et tilegne mig det afhuggede Kvæs eller de affaldne Kviste. Skjondt jeg meo jure kunne gjøre Fordring paa alle Landets Kvæghjorde, har jeg dog heimodigen overladt ham Kør og Kalve, men nu vil han ogsaa fratauge

mig Kvien, hvilken ene jeg kæseden havde forbeholdt mig. Naar han beholder sine Karper og Karusser, hvorsor va frataje mig den lidet lækkre Kvabbe? Naar han af Ejernen kan opelste hvilkensomhest Frugt, hvorsor da ikke lade mig beholde den eneste Kræde? Han er skit af, at han staffer de Dødelige Kornet, men svigagtig fraraner han mig Kværnen, som først gør Kornet spiseligt. Skjendt han selv har sin Bos-pal i Kjøbenhavn og flere Kjøbstæder, formener han mig mit Ophold i de sille Landsbyer, som Kværndrup, Kvornum o. fl. Mig havde Menneskene at takke for den hulde Kvinde. Ogsaa denne Ere vil han røve mig. Ha! naar huner Kaad, Karrig, Kjedsummelig, Kivagtig, Knibst, og har andre saadanne Lyder, hvori min Contrapart spiller en Rolle, saa beholde han hende længe nok, men saa siger jeg ogsaa: Kvinde, hvad haver jeg med dig at gjøre?

Ikke nok, at han saaledes vil udstøde mig af alle ægtdanske Ord, han forsøger det samme med de læstnisse, hvori jeg fra unindelige Tider havde Prioritet. Vil man lyde ham, saa har jeg nu hverken Kvantitet eller Kvalitet. Jeg maa i ingen Henseende være Kvalificeret. Han vil have hele Bløkkes fletter for sig, mig vil han ikke unde et lille Kvarts. Han indbiander sig nu i alle Inkvisitioner. Fra ham skal enhver rigtig Kvæstion udgaae. Han troer, at kunne besatte sig med Eikkens Kvadratur. Han troer, at kunne hjelpe Kotterispilleren til Kvasteruer. O ville de Folk, som hjelpe ham til slige, som de skrive, Kvasisorbedringer, til slige uretfærdige Unmasselser, ville de dog betænke, hvor lidet øresuldt det er at stede til den heldende Bogin. Nu

vel, jeg formaær Intet mod Flere. Lad dem freniture i deres ødelæggende Forsæt, men saa er jeg ogsaa ganske uden for Sagen, naar de skrive Evid pro favo.

Dog, det er ikke blot i mine Rettigheder han gier Indgreb, han har forlænge siden forsøgt det samme mod min Ven C. Han har sat sig i Besiddelse af alle dennes Kapitaler. Han er Formand i alle Kabaler; troer at ingen kan have Koncepter uden ham; og vil have Eren for enhver heldig Kunr. For længe siden har man doloreret over denne Uforståmmenhed; man ville have den Godhed herom at høre en af død Forsatters Udladelser: (7) „Hvo „torde vel uden vor allernaadigste Konges Unaade † „offentlige Skrivter forandre hans Navn, under den „formastelige Indbildung: det hører til det danske „Sprogs Renhed og Zirlighed, og det lader smuk- „kere, at sætte Kristian end Christian? Man seer „da vel, hvor høilgen de forsee sig, der tor ved- „rere og forandre det allerhelligste Navn blandt alle „Navne: Det lader ligesom man ei stjøtter om den „gamle Foræller, man vil have sig en nye, han „stal pyntes med et nyt Navn, og paa Dansk fal- „des Kristus o. s. v.“ — Dog dørte bliver nu C's egen Sag. Min egen Verde hviler tungt not paa mine Skuldre, at jeg ikke ogsaa skal belæsse mig med Andres.

Ikke tør jeg frygte for, at mine ophylle Domsmere skulde lade sig føre bag Lyset af min Contraparts ugrundede Paastand, at han ved Fødselen havde Fortrinet for mig, og var af en langt tidligere Oprindelse, støttende sig paa det Argument, at han findes i det græske Alphabet, hvor jeg sav-

nes og først findes i det latiniske. Nei! i Sandshed, jeg er ingen romersk Opfindelse. Jeg findes i det danske Sprog, og dette nedstammer igjen fra Verdens ældste Sprog. Man høre herom min første Modstanders Præstens i Hellested, tydelige, men upartiske Viduesbyrd: (¹) „Vel er det Elmbrønste Sprog et af de ældste, herkomnende fra „Babel, hvor de bablede, sablede og famblede paa „Ordene, saa at de iste ret tædede elder forstode dem „nein.“ Paa saa rigtigt Spor var denne Mand den Gang, kun at han havde forfulgt det. Og saa den lærde Worm siger rent ud paa flere Steder (²) at det danske Sprog har sit Udspring af det ebraiske. Og Quintilian selv giver tydelig nok Vink om, at Q er dannet af Ebraernes P, naar man rigtig vejer hans Ord. (³) Vel kunne der med Grund spørget, hvor da Ebraernes V er bleven af, hvilken gode Ven, som Scaliger anmærker, semper mihi ut comes deferendus est. Jeg vil vel ikke svare som hin tilelige Forbryder (⁴) skal jeg tage bare paa min Broder? men ubilligt var det, af mig at krævte Regnstab for en fremmed Nations Foretagender. Dog hvad hele Verden veed, kan jeg uden Beskyldning sige: det er en handlende Nation.

Imidlertid maa jeg dog, for intet at forbige, som henhører til at oplyse denne Sag, lgjøre Nettet opmærksom paa, at V maaesse har lagt stiult i i deres Q o: P. Om denne min Dobbelthed var jo den lærde Cataker saa overbevist, at han i sin Udgave af Antoniu stedse lod trykke q, qæ, qod. Vel tillægger Walch, heel satirisk som det lader, (⁵) qod quantum offendat lectorem, qivis

facile intelligit. Men for det første burde den gode Mand betænke, at jeg ikke har Lov at forkaste Noget fordi det sidder mig; for det andet synes Gataker at finde Medhold hos de latiniske Prosodister, som nægte qv Position, hvorom hin kunne have esterseet sin Badens Grammatik. Ogsaa maa jeg føre hau til Gemyt, at de Fransle vel skrive dette u eller v i deres qvi eller que, men ikke uttale det. Alt dette synes tydeligt at tale for den Mening, at Qu er een Figur. Vel veed ieg selv bedst, at dette forholder sig anderledes, men man seer dog deraf, at der er den underligste Forbindelse mellem os, og da nu R, som har saa mange steds Ærende, ikke saaledes kan amalgamere sig med Q, saa er dette en Grund mere, hvorför Retten, ved en afgjørende Kjendelse, skulle forbryde ham sin uforstammede Paatriengenhed.

Skjendt jeg nu har vilst, at jeg nedstammer fra det ældste Folk, Ebræerne, saa vil jeg dog ikke paafaae, at disse, uagtet de have deres Navn af: at gaae over (7), strax ere gaaet over til de Danskes Her og Faßland. Dette giver mig Auseendning til at vase, at jeg ogsaa i andre Egne, med hvilke de Danske have staet i Forbindelse, har været i Ære og Anseelse. Suhm og flere Oldgranskere have jo sigesom manuduceret disse Forfedre fra det sorte Hav. Her vil man finde mig i Geternes, Goternes og Scyternes Alphabet (8). Servius figer mindre rigtig Dahæ, unde dicti sunt Dani. Her vil jeg isarr holde mig til Geterne, thi skjendt Suhm paas flere Steder i sin kritiske Historie vil seille dem fra Geterne, saa maa dog Prokopius, som er af anden Mening (9), vlide nok saa god Besked, da han

var Stedet og Tiderne nærmere. Ewig uoprettelig
Skade er det derfor, at Tidens Land har borts-
gnavet Dvids Lortale over Augusti, hvorom han
selv melder saalunde. (¹)

Ah pudet, et getico scripsi sermone libellum:
structaque sunt nostris barbara verba modis.
Havde vi endnu hart denne Lortale, da skulde jeg
tydelig have overbevist min Contrapart om min æld-
gamle Vorgerret i det olddanske Alphabet; og jeg
skulde da have forelagt mine Dommere Prøve paa
en Lortale i danske Hexameter, langt ældre end
Bertilli Alqvilonii over Malmoe. (²) Deg det maa
være nok om min gamle Herkomst. Min Pligt
bød mig, at døge ved en saa viktig Materie.
Mine Ahner ville, jeg er forsikkret derom, være
en gunstig Omskændighed for mig i dette ahnesulde
Land, denne ahnesulde Tid.

Efterat jeg paa denne Maade havde fra den
fjerneste Oldtid faaet Plads i det danske Alphabet,
har jeg med Ære hævdet min Rang, og hidtil
staaret i fortjent Ansæelse hos Nationens de fleste
klassiske Skribenter, som, uden at omtviste min
Ret, eller omtvivle min Duvelighed, have ved pass-
sende Lejligheder berjent sig af mig, ligesaavelsom
af mine Bredre. Dem Alle i Almindelighed skylder
jeg min uhyrkede Taksigelse, men de Hådersmænd
i Sørdeleshed, som med udtrykkelige Bidnesbyrd
have forsvarer min Sag. Her glimre da de beremte
Navne, Gerner, (³) C. Pontoppidan, (⁴) J. Baden,
(⁵) Guldborg, (⁶), hvorom jeg for Kortsheds Skyld
vil henvisse til Acterne.

Selvhylende Dommere, jeg tor sinlige mig med
det Haab, at saa mange agtede Mænds hædersulde

og umistænkelige Vidnesbyrd vil give min Sag den fordelagtigste Vendning.

Endnu før jeg tillade mig, at henslæde Dommernes Opmærksomhed paa den Uorden, som vil opkomme hos den alphabetiske Nation, hvis min Contrapart skulle seire. Viselig siger Bellejus: Non ibi consistunt exempla, ubi coeperunt etc. Σ vil da ikke lade det blive ved, at have fortrængt mig, han vil prøve saume Spil med G, ligesom han næsten er færdig med C og Ch. Allerede har han sluttet en Forbindelse med S, forat udelukke X af Alphabetet; ligesom han ogsaa har overtalt S, at fortrænge E paa de Steder, hvor han ikke selv kan faae Buigt med ham og ikke mindre har han opbidset ham mod Z. D og T vil da øste komme i Strid sammen, og B. og P ligge i Haarene paa hinanden. Σ Sandhed, mine Dommer, her tilkommer det Eder at være aarvaagne og serge for, ne quid detrimenti capiat respublica literaria. Hæc latius patent; Følgerne ere uberegnelige: siger ikke Bøgh (^o) Der vilde ikke være et Folk til paa Jorden, som det der taler dansk, hvis vi alle kunne tale dansk.

Maaatte nu denne min ukonslede Tale, Udviklingen af min Contraparts Charakteer, Beviserne for min Ret, denne ved min Side staaende Mens forgrundte Mine, (i hvilken man tydelig læser det Udraab Vee!) men fremfor alt Maleriet af den Forsvring, som truer den kerde Verden, maaatte Alt dette, siger jeg, gjøre det forståede Indtryk paa mine Dommeres Hjerter og bidrage til min retfærsdige Sags Sejr. Jeg vil dog ikke som Σ hos

Lucian giøre nogen Vaastand, jeg forlanger kun Gjens-
givelsen af mine gamle Kettigheder, og ingen Henvn
over min Modstander; jeg vil følge de ældre No-
meres høimodige Exempel, qui, accepta injuria,
ignoscere quam persequi malebant. (ö)

- a) 2 Sam. B. 12 C. I fl. B.
 - b) Lucian Ed. Schm. p. 108.
 - c) Plato. Ed. Bipont. P. II. p. 275.
 - d) Ovid. Ep. Pont. Lib. I ep. V.
 - e) Pontop. Gr. dan. p. 5.
 - f) Rhabeck's Mariehøi. Minerv. 1786.
 - g) Phæd. Fab. lib. I. fab. XXI.
 - h) Ov. Metam. lib. II. v. 279.
 - i) Lucian. p. 114.
 - j) Gjessings Jubellærete Fortal. p. XXXI.
 - k) P. Syv. Nogle Betænk. ov. d. Cimbr. Spr.
 - m) Wormü lit. dan. antiqu. p. 102.
 - n) Qvinct. inst. orat. I, 4. 9.
 - o) I Mol. B.
 - p) Walch. hist. crit. lat. ling. p. 288.
 - q) נָבָא.
 - r) Werm. lit. dan. p. 49.
 - s) Procop. de bel. Vand. lib. I.
 - t) Ov. Ep. Pont. lib. IV. p. XIII.
 - u) Bertil. Introd. ad prof. dan.
 - v) Orthogr. dan. p. 60 fl.
 - x) Gram. dan. p. 43.
 - y) Forelæsn. ov. d. danske Sprog. p. 41.
 - z) Danespr. Netspr. og Tonefl. p. 82.
 - æ) Udmind. danske orthogr. Undersøgelse p. 43.
 - ö) Sallust. bell. Catil. c. IX.
-

Bibenskabernes Venner Indbydes herved til
med deres Nærværelse at hædre den offentlige
Examen i Odense Rathedralstole, som begynver
Mandagen den 12 September.

